

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Karla Šimky, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobců: a) **N. H.**, b) **S. H.**, nar. 30. 8. 1999, zastoupeni Mgr. Davidem Novákem, advokátem se sídlem Ladova 1, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 11. 2007, č. j. 16 Az 8/2007 - 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi Mgr. Davidovi Novákovi **se určuje** odměna za zastupování ve výši 5712 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 11. 2007, č. j. 16 Az 8/2007 - 32, byla zamítnuta žaloba podaná žalobci (dále jen „stěžovatelé“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 3. 8. 2004, č. j. OAM-60/CU-09-04-2004, ve spojení s opravou rozhodnutí ze dne 25. 8. 2004, č. j. OAM-60/CU-09-04-2004, kterým nebyl stěžovatelům udělen azyl pro nesplnění podmínek uvedených v ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a zároveň bylo rozhodnuto, že se na ně nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě stěžovatelé namítali, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku. V předchozím řízení Nejvyšší správní soud podle stěžovatelů konstatoval, že krajský soud stěžovatele zkrátil na jejich procesních právech, když je nevyzval k doplnění žaloby, a přesto žalobu zamítl. Obdobné pochybení se podle stěžovatelů objevuje rovněž v napadeném rozsudku. Stěžovatelé v celém řízení tvrdí, že jako rodina byli persekuováni, respektive jim nebyla poskytnuta ochrana ze strany státních orgánů při projevování politických postojů v souvislosti s ochranou životního prostředí. K prokázání těchto tvrzení navrhovali, aby si krajský soud vyžádal spis Městské prokuratury Vinohradiv, na kterou se I. H. obrátil. Soud však bez dalšího dospěl k závěru, že se jedná o účelová tvrzení a tento důkaz neprovedl. Tímto porušil procesní práva stěžovatelů, včetně práva na spravedlivý proces a nevyhověl požadavku Nejvyššího správního soudu z předchozího řízení. Stěžovatelé doložili i jiné listinné důkazy, které však soud nehodnotí. Stěžovatelé nesouhlasí s názorem krajského soudu, že I. H. neřešil problémy s kompetentními orgány. Krajský soud také neuvádí, proč že se I. H. měl obrátit ještě na jiné orgány státu a z jakého důvodu. Podle názoru stěžovatelů je naprosto dostatečné, pokud se otec

obracel opakovaně na policii, která jejich právům neposkytla ochranu. Proto navrhli, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ke dni 13. 10. 2005. Pokud jde o jeho výklad, lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Nejvyšší správní soud v dané věci předně konstatuje, že usnesením ze dne 26. 3. 2008, sp. zn. 7 Azs 9/2008 byla kasační stížnost I. H. odmítnuta pro nepřijatelnost. Nejvyšší správní soud již v tomto usnesení zkoumal, zda v rozsudku krajského soudu nedošlo k zásadnímu pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení I. H. a dospěl k závěru, že tomu tak není. Shodná námitka neprovedení navrhovaného důkazu tak již byla řešena ve výše uvedeném usnesení. Nejvyšší správní soud považoval provedení navrhovaného důkazu nadbytečným.

S námitkou stěžovatelů, že doložili i jiné listinné důkazy, které však soud nehodnotil, nelze souhlasit. Z rozsudku krajského soudu vyplývá, že vycházel z důkazů provedených při ústním jednání soudu, přičemž právě z nich dovedl, že účast I. H. na protestních akcích proti těžbě dřeva v ekologicky cenné lokalitě, kvůli němuž mu bylo vyhrožováno a došlo k jeho fyzickému napadení, lze považovat za projev určitého politického názoru.

Pokud jde o námitku, že nebylo zohledněno, že byl I. H. v zemi původu persekvován a státní orgány toto tolerovaly, Nejvyšší správní soud v podrobnostech odkazuje na argumentaci např. v rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 7/2003 – 60, či v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 - 49, www.nssoud.cz. Krajský soud v daném případě správně upozornil na skutečnost, že se I. H. oficiální cestou nepokusil obrátit na kompetentní státní orgány domovské země. I. H. tak neprokázal, že by státní orgány Ukrajiny jednání těchto soukromých osob podporovaly, tolerovaly či mu nebyly schopny zajistit v zemi původu přiměřenou ochranu.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené neshledal v rozhodnutí krajského soudu zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelů.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatelé sami žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdili, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Krajský soud stěžovatelům k jejich žádosti ustanovil zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti; náklady řízení v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za právní služby za dva úkony po 2100 Kč (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti) podle ustanovení § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů a v náhradě hotových výdajů 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky). Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku 912 Kč. Celková částka tedy činí 5712 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. dubna 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu